

[Lønger]

Den tredje dødvægt, der giver slagside i fordelingspolitikken, er den asociale moms, der udgør 21 pct. af de samlede skatter og afgifter mod 18 pct. for 10 år siden. Det element vejer tungt, når vi skal se på den samlede fordeling af skattebyrderne på de forskellige indkomstgrupper, for de laveste indtægter betaler en større andel af indtægten i moms, end de højeste indtægter gør.

En omlægning af skattesystemet må altså tage udgangspunkt i, hvad det er, der er tungt, skævvridende og asocialt.

Det er blevet nævnt som eksempel, at alle efterhånden betaler den samme skatteprocent, hvad angår de direkte skatter, nemlig omkring 30, og det er rigtigt. Men vi vil gerne tilføje, at de bedrestillede jo alligevel bidrager lidt mere til statens indtægter – den skal regeringen have – nemlig fordi de i højere grad end de svagest stillede køber statsobligationer. Det karakteriserer vel egentlig situationen i en nøddeskal, at en del af det, de bedrestillede bidrager med til statens indtægter, betales tilbage, endda med renter. Det er ikke en luksus, som de dårligst stillede kan få.

Som det er enhver bekendt, er VS tilhænger af helt at aftrappe rentefradraget, de særlige fradrag vedrørende forskellige opsparingsordninger og i det hele taget at rydde op i fradragsjunglen, hvorimod de radikale og socialdemokraterne går ind for at bevare bl.a. rentefradraget, blot det får samme værdi. Det må være underforstået: samme værdi for dem, der har det. Hvor de radikale og socialdemokraterne altså vil fjerne det ene asociale element, at de højeste indtægter får de største subsidier gennem fradragene, vil vi afskaffe dem begge to, også det andet element, der betyder, at de, der intet fradrag har, betaler til dem, der har fradrag. Det element vil nemlig blive tilbage efter socialdemokratiets forslag. Vi har aldrig hørt et egentlig offensivt argument for overhovedet at bevare rentefradraget, andet end at det vil få uheldige konsekvenser for ejendomsmarkedet, og det er selvfølgelig også et stærkt argument. Men hele problemet består i så fald i – hvad det altid gør, når vi snakker skattepolitik – at finde passende overgangsordninger, så at ingen skal gå fra hus og hjem.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at VS hellere vil afskaffe det ene asociale ele-

ment end slet ikke at afskaffe nogen af dem, og derfor vil vi støtte det socialdemokratiske forslag på dette område, som vi vil støtte det på en lang række andre områder. Jeg vil ikke gennemgå det i detaljer, for der er alt for mange enkeltområder, men lad mig nævne de områder, hvor vi er uenige med socialdemokraterne.

Vi vil ikke være med til at indføre en generel omgælsesklausul. Det er og bliver en bastard ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt. Hvis man mener, at det er nødvendigt med en generel omgælsesklausul, har man ikke tilstrækkelig tillid til det arbejde, man selv har lavet, så har man ikke forenklet systemet tilstrækkeligt. Vi vil ikke være med til at holde renteindtægter uden for tillægsbeskatningen. Og vi vil foretrække, at socialdemokratiets i øvrigt glimrende omsorg for børnefamilierne udtrykker sig i direkte tilskud og ikke i fradrag.

Hermed har jeg også udtrykt et mere principielt synspunkt: VS foretrækker generelt, at subsidier, som fradrag jo er, gives som direkte tilskud, fordi et af problemerne ved det nuværende skattesystem netop er dets manglende gennemskuelighed og den manglende offentlige debat om subsidierne, der følger af den manglende gennemskuelighed. Tænk, hvis vi hvert år i forbindelse med finansloven fik frem på én konto, hvor mange tilskud, direkte og indirekte, der gives til erhvervslivet via skattesystemet og uden om skattesystemet!

Jeg har yderligere en række bemærkninger om det videre arbejde med en omlægning af skattesystemet, bl.a. om nogle af de udtalelser, der er faldet i dag, ikke mindst fra hr. Bernhard Baunsgaard, men da min taletid er udløbet, vil jeg gemme dem til anden omgang.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det kunne være fristende nok en gang at indlede en længere debat om et skatterefor-forslag – det er sådan set ikke lysten, der mangler – men jeg skal nøjes med at notere, at som tiden går, har det vist sig, at socialdemokratiet alligevel har bevæget sig på visse punkter mod vore synspunkter. Det kan godt være, at vi skulle vente lidt længere med at få dette reformforslag, for så kunne det jo være, at socialdemokratiet og vi kunne blive